

Στιγμές

αυτοκριτικής, μετάνοιας. Στιγμές που συνειδητοποιείς την αδυναμία σου και ρίχνεσαι στο έλεος και την ευσπλαχνία του Θεού.

Ξεχνάς τα πάντα, τους δικούς σου, τα δικά σου. Μένεις μόνος με το Μόνο Θεό. Πρόσωπο με πρόσωπο, χωρίς μάσκα.

Αποκαλύπτεις στον εαυτό σου τον εαυτό σου και οδηγείσαι σε υπαρξιακή μετάνοια. Αδύνατο ωστόσο να «κάνεις κάτι». Μόνο «Γίνεσαι κάτι»: ταπεινός. Οδηγείσαι στο όντως είναι: Νοιώθεις να υπάρχεις. Γιατί ενώνεσαι με Αυτόν που υπάρχει: Το Ων.

Τα πάντα χάνονται, σβήνουν, φεύγουν. Καταλαβαίνεις την αδυναμία τους να κρατηθούν στο χρόνο, μακριά από τη φθορά.

Μένει μόνο η ψυχή σου, το βαθύτερο είναι σου, κι αυτό χωρίς ολοκλήρωμα. Του λείπει το σώμα. Χωρίζονται ψυχή και σώμα. Χωρίζονται με πόνο, αναμένοντας την Ανάσταση, αναμένοντας την ένωση τους «εν αφθαρσία».

Μένει μόνο «ο ήν και ο ών και ο ερχόμενος», η «Αρχή και το τέλος», «ο πρώτος και ο έσχατος»: ο νικών το θάνατο με το θάνατό Του. Η Ανάσταση και η Ζωή.

Και μαζί Του μένεις κι εσύ, κι εγώ, όλοι.

«Ίνα πάντες εν ώσι».

«Ίνα οι πάντες ζωήν έχωσιν και περισσόν έχωσιν».

π. Ανδρέα Αγαθοκλέους

Πηγές: isagiastriados.com- xristianos.gr